

ГЕРОЯТ НА ВРЕМЕТО

БРАНДЪН САНДЕРСЪН

РОМАН ОТ ПОРЕДИЦАТА *МЪГЛОРОДЕН*

ГЕРОЯТ НА ВРЕМЕТО

Артлайн Студиос
София, 2020

Brandon Sanderson
MISTBORN: THE HERO OF AGES
copyright © 2020 Dragonsteel Entertainment, LLC
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ГЕРОЯТ НА ВРЕМЕТО
2020 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Брандън Сандерсън
Превод: © Юлиан Стойнов
Редактор: Венелин Пройков
Корица: Тодор Христов
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-177-4

*На Джордан Сандърсън,
който може да обясни на всеки интересуващ се
какво е да имаш брат, прекарващ по-голяма част
от времето си в мечти*

Благодаря ти, че си винаги с мен.

СЪДЪРЖАНИЕ

БЛАГОДАРНОСТИ	9
КРАТКО ОПИСАНИЕ НА ИСТОРИЯТА ДОТУК	11
ПРОЛОГ	19
ЧАСТ ПЪРВА	23
ЧАСТ ВТОРА	139
ЧАСТ ТРЕТА	311
ЧАСТ ЧЕТВЪРТА	403
ЧАСТ ПЕТА	529
ЕПИЛОГ	714
ARS ARCANUM: ТАЙНИТЕ ИЗКУСТВА	719

БЛАГОДАРНОСТИ

Както винаги, има страшно много хора, на които дължа страшно много благодарности, защото ми помогнаха тази книга да е такава, каквата е днес. Първо и най-напред, моят редактор и моят агент – Моше Федер и Джошуа Билис, – които положиха всички усилия този проект да се развие до пълните си възможности. Освен това моята чудесна жена Емили оказваше неоценима подкрепа по време на написването на книгата.

Както и преди, Айзък Стюарт (Nethermore.com) свърши основната работа по картата, символите на отделните глави и кръга с аломантични метали. Не бих могъл да пропусна и чудесната работа на Крисчън Макграт: от трите корици тази на последната книга ми е любима. Благодарности на Лори Йодър, защото беше ненадминат, и на Дот Лин за рекламната ѝ дейност от страна на „Тор“. Денис Уонг и Стейси Хааг-Хил за помощта, която оказаха на моя редактор, и също както винаги – на великолепните Ирен Гало и Сет Лърнър за съветите им по оформлението.

Пилотните читатели на тази книга включват: Перис Елиот, Емили Сандърсън, Криста Олсън, Итан Скарстед, Ерик Дж. Елърс, Ерик Джеймс Стоун – Най-снобаря, Джилена О’Брайън, К. Лий Плейър, Брайс Къндик Мор, Джанси Патерсън, Хийтър Кърби, Сали Тейлър, Брадли Рийнър, Стив Даймънд, генерал Мика Демоя, Захари Дж. Кевеней – Духа, Алън Лейтън, Джанет Лейтън, Кейлин Зобел, Нати Хатфийлд, Матю Чамбърс, Кристина Кюгълър, Дейниъл А. Уелс, Невидимия Питър Алстром, Мариане Пийси, Никол Уестънскоул, Натан Уд, Джон Дейвид Пейн, Том Грегъри, Ребека Дорф, Мишел Кроули, Емили Нелсън, Наталия Джъд, Челис Фокс, Натан Креншоу, Мадисън Ванденберг, Рейчъл Дън и Бел Олесуун.

В добавка искам да благодаря на Джордан Сандърсън – на когото е посветена тази книга – за неуморната му работа по уебсайта. Джеф Крийр също свърши страшно много за Brandonsanderson.com. Можете сами да се убедите!

КРАТКО ОПИСАНИЕ НА ИСТОРИЯТА ДОТУК

Първа книга

В „Мъглороден“ се разказва за Последната империя, основана и управлявана от лорд Владетеля. Преди хиляда години лорд Владетеля поел силата от Кладенеца на Възнесението и вероятно сразил с нейна помощ могъщо създание, известно като Дълбината.

Лорд Владетеля завладял целия свят и основал Последната империя. Управлявал в продължение на едно хилядолетие, потъпквайки всички отделни кралства, култури, религии и езици, съществували преди него. На тяхно място изградил своя държава и създал своя религия. По-голямата част от хората в нея се наричали „скаа“, термин, сходен с „роби“ или „селяни“. Други били избрани за благородници – повечето от тях били наследници на хората, които помагали на лорд Владетеля в годините на неговите завоевания. Предполага се, че лорд Владетеля ги е надарил със силата на аломантията, за да си осигури могъщи и същевременно напълно разумни убийци и воители, в противовес на бруталните колоси. После използвал едните и другите за завладяването на света. На скаа и благородниците било забранено да се кръстосват, та аломантията да не се предава на простолюдието, но понякога все пак се раждали деца от смесени връзки.

През хилядата години управление на лорд Владетеля скаа многократно се вдигали на неуспешни въстания.

Един нечистокръвен Мъглороден, Келсайър, най-прочутият крадец с благородническа кръв в Последната империя, решил да отпрати предизвикателство лично към лорд Владетеля. Дръзкият

му опит обаче завършил с неговото пленяване и той бил пратен в Хатсинските ями, страховитите подземни галерии, в които се добивал атиум.

Говорели, че никой не можел да избяга от Хатсинските ями, но Келсайър успял. Докато бил там, той получил дарбата на Мъглюроден и успял да спечели свободата си. Нарекли го Оцелелия от Хатсин.

След това премеждие Келсайър престава да се интересува от лично обогатяване и решава да осъществи най-смелия си план: да събори Последната империя.

За тази цел той наема група крадци, повечето нечистокръвни Мъгливи. В същия период приобщава към групата и едно Мъглюродно момиче, Вин. Вин не осъзнава силите си и Келсайър я взема в групата и за да я обучава, и с тайната мисъл да ѝ предаде заветите си.

Групата на Келсайър се заема да събира бунтовническа армия. Някои членове на групата хранят подозрения, че Келсайър се кани да стане новият лорд Владетел, още повече че той започва да придобива религиозна популярност сред скаа. Междувременно Вин – дете, отгледано на улицата – за пръв път в живота си се научава да вярва на хората около себе си. Успоредно с това започва да вярва в идеята на Келсайър.

Вин е пратена да шпионира сред благородниците в ролята на Валет Реноа, млада аристократка от провинциално имение. На един от баловете тя се запознава с Елънд Венчър, млад благородник с идеалистични възгледи. С времето той ѝ показва, че не всички благородници заслужават лошата си репутация, и въпреки възраженията на Келсайър двамата се влюбват един в друг.

Групата се натъква на дневник, който вероятно е воден от лорд Владетеля във времето преди неговото Възнесение. В книгата се обрисова човек, различен от тирана – меланхоличен и уморен мъж, който полага отчаяни усилия да защити народа си от Дълбината, макар да не разбира природата на тази заплаха.

Накрая става ясно, че планът на Келсайър е много по-мощен и не включва само опит за въоръжено събаряне на империята. Келсайър преднамерено е разпространявал слухове за себе си и същевременно е обучавал хората от групата да бъдат водачи и да общуват с хората. Истинската цел на плана му се разкрива, когато Келсайър

пожертва живота си пред огромно мнозинство, превръщайки се в мъченик на скаа, с което цели да ги подтикне да се вдигнат на бунт срещу лорд Владетеля.

Един от членовете на групата, „чичото“ на Валет, представящ се с името лорд Реноа, се оказва кандра на име ОреСюр. Кандрата се превъплътява в облика на Келсайър и продължава да разпространява слуха, че Келсайър се е възродил, за да поведе скаа. Оказва се също, че ОреСюр е обвързан с Договор за Вин и трябва да я наглежда след смъртта на Келсайър.

Всъщност Вин е тази, която накрая убива лорд Владетеля. Тя установява, че той не е божество, нито дори е безсмъртен – просто е открил начин да продължава живота си и да поддържа силата си, като използва едновременно ферохимия и аломантия. Той не е героят от дневника, а е бил негов слуга и носач, ферохимик със забележителни умения. Въпреки това лорд Владетеля е много по-силен аломант от Вин. Докато двамата се сражават, Вин по някакъв начин черпи сили от мъглите, като ги гори вместо метали. Така и не разбира как е станало това. С помощта на тази сила и след като е узнала истинското име на лорд Владетеля, тя успява да го победи и убие.

Последната империя е обхваната от хаос. Елънд Венчър поема властта в столицата Лутадел и поставя хората от групата на Келсайър на управленски постове.

Изминава една година.

Втора книга

Слуховете за скривалището с атиум на лорд Владетеля и примамливото положение на Лутадел като най-голям град в империята привличат в Централната област неколцина едри хищници. Най-опасният от тях е Страф Венчър, бащата на Елънд, който идва пред стените на Лутадел с голяма армия и тайно довежда със себе си Мъглороден – незаконния си син Зейн. За късмет на Лутадел Бриз успява да привлече към града още една армия – тази на Ашудър Сет. Изненадан от присъствието на другия, всеки от тираните осъзнава, че не може да нападне града, без да се изложи на риск от флангова атака. Ето защо те предприемат обсада, изплашени по-скоро един от друг, отколкото от Елънд.

По това време в Лутадел пристига Пазителката Тиндуил и Сейзед я кани да помогне на Елънд в изкуството да управлява империята. Тиндуил се заема с младия мъж и се опитва да го научи да замени идеализма си с поне мъничко реализъм. Елънд убеждава помощниците си да му помогнат да настрои Страф и Сет един срещу друг, с надеждата накрая да се сбият. Надява се, че ако двамата изтощат армиите си в бой, неговите собствени сили ще могат да надделаят над остатъците. Елънд започва да се среща със Страф и Сет и да се опитва да ги манипулира. Но докато разиграва ходовете си, в Събора се създава фракция, която успява да го сваля от трона чрез закон, написан от самия него.

Елънд отказва да използва армията, за да си върне властта, решение, което Тиндуил смята за глупаво и идеалистично, и вместо това подхваща нова политическа игра, за да убеди Събора да го върне на трона.

През това време Вин има свои грижи. Тя забелязва тайнствен „мъглив призрак“, който се появява нощем и я следи. Открила е, че в дневника на Аленди се споменава подобно явление преди пристигането му при Кладенеца на Възнесението. Освен това започва да чува странни вибрации всеки път, когато разпали бронз.

Чувствата ѝ към Елънд и най-вече мисълта какво място заема в сърцето му също преминават през сериозни обрати. Тя го обича, но не мисли, че двамата са подходящи един за друг. Безпокои се, че е твърде жестока и не е достатъчно опитна в политическите игри, за да му бъде добра съпруга. Тези нейни тревоги се подсилват от появата на Мъглородния Зейн, син на Страф и брат на Елънд, който прекарва много вечери в надпревари с Вин и се опитва да забиے клин в отношенията ѝ с Елънд. Вин започва все повече да разчита на кандрата ОреСюр, който – по заповед на Елънд – никога не се отделя от нея и я пази. Въпреки първоначалната си взаимна неприязън двамата стават приятели.

Някъде по това време в Лутадел се завръща Сейзед, след като по време на скитанията си се е натъкнал на тревожни открития. Първо, изглежда мъглите започват да се появяват и през деня. Второ, по някакъв начин те разболяват хората и някои от тях умират. Трето, към Лутадел се приближава голяма армия колоси, водени от Джастис Лекал. Сейзед се заравя в книгите, за да преведе един

странен текст, открит по време на пътешествията му на юг. Текстът съдържа последните думи на Куаан, учен, който е забъркан по някакъв начин с Аленди, Рашек и териските пророчества. Освен това Сейзед се сближава с Тиндуил, която не одобрява бунтовническата му натура, но изпитва силни чувства към него.

Кампанията на Елънд в Събора се проваля и вместо него за крал е избран Ферсон Пенрод. Странно, но след като е свален от властта, Елънд започва по-добре да разбира какво е да си крал и се превръща в истински вдъхновяващ и действителен водач – макар вече да не седи на трона. Ала положението на града се утежнява още повече, когато пристига армията колоси на Джастис Лекал. Бързо става ясно, че Джастис притежава съвсем повърхностна власт над тези чудовища.

Зейн подмамва Вин да нападнат Сет, който междувременно се е установил в Лутадел, за да опита силите си в борбата за трона. Дватамата избиват десетки от хората на Сет и Вин изпада в нервна криза от това, което е направила, и оставя Сет жив. Скоро след това Зейн я напада, подтикван от странни гласове, които чува в главата си. Вин и Зейн се сражават, а ОреСюр разкрива, че всъщност е друга кандра, ТенСуун, която е убила ОреСюр и се е превъплътила в него. Вин успява да убие Зейн, макар той да гори атиум, после избягва при Елънд и след като овладява чувствата си, убеждава Сейзед да ги ожени.

След покушението Сет напуска Лутадел и оттегля армията си от обсадата. Опитите на Елънд да накара Джастис да отстъпи се провалят. Страф си дава сметка, че ако се оттегли, колосите вероятно ще нападнат града и ще го разрушат, след което той може да се върне и да овладее положението, понеже чудовищата ще са изтощени.

До същото заключение стигат и защитниците на Лутадел. Сейзед ги убеждава да излъжат Вин и Елънд, че градът е в безопасност, и да ги отпратят на север, за да търсят Кладенеца на Възнесението. Планът успява. Вин и Елънд заминават заедно с Дух, а през това време колосите най-сетне шурмуват. Гарнизонът се бие храбро срещу напирещите чудовища. Загиват Клъбс, Доксон и Тиндуил. Тъкмо когато колосите се готвят да опустошат града, се завръща Вин, узнала от Дух, че двамата с Елънд са били измамани.

Като използва една аломантична слабост в колосите, за която е узнала от кандрата ТенСуун/ОреСюр, Вин успява да ги постави под свой контрол, както някога лорд Владетеля, и ги праща срещу армията на Страф. В последния момент Сет преминава на нейна страна. След смъртта на Страф Вин принуждава Пенрод, Сет и заместника на Страф да се закълнат във вярност пред Елънд и да го признаят за свой император.

Градът е спасен. Но Вин продължава да чува странен туптеж в главата си. Постепенно в нея се заражда убеждението, че тъкмо тя – а не онзи древен човек на име Аленди – е Героят на времето. Освен това се досеща, че Кладенецът на Възнесението не се намира в северните планини, а е под Лутадел. Дватамата с Елънд се заемат с този въпрос и скоро откриват, че под Кредик Шау има тайна пещера, заредена с хранителни припаси. Зад нея има втора, изпълнена с черен пушек, а по-нататък малко езерце със сияйна енергия. Кладенецът на Възнесението.

Сейзед, който все още не може да преодолее мъката от загубата на Тиндуил, се задълбочава в изследвания и открива – за свое безпокойство, – че в пророчествата има нещо объркано. Втурва се след Вин и Елънд с намерение да ги спре, преди да са взели силата от Кладенеца, но самият той е спрян от Марш. Докато двамата се бият, Вин приема силата и извършва това, което смята за правилно. Макар че мъгливият призрак пробужда Елънд, Вин не използва силата, за да го изцери, а я освобождава, понеже в пророчеството се твърди, че трябва да направи точно това, за да попречи на мъглите да погубят света.

Ала изборът ѝ е погрешният. Тъмната сила, пленена до Кладенеца на Възнесението, е променила пророчествата и е подмамила Вин да направи нужното, за да я освободи. Съществува избягва и оставя Вин да се терзае от мисълта за допуснатата грешка. Но мъгливият призрак все пак ѝ помага да спаси Елънд, който се превръща в Мъглороден.

Книгата завършва с това как Елънд и Вин стоят на стените на Лутадел, след като са спасили града, ала са освободили една могъща зла сила. Смазаният от смъртта на Тиндуил Сейзед започва да губи вяра в религиите. Дух се измъчва от чувство за вина, защото е изоставил Клъбс да загине в града, а Бриз и Хам не могат да

си простят безпомощността, която са изпитвали в битката срещу колосите. На всичко отгоре, както съобщава и Сейзед, мъглите се променят и вече убиват хората, които излизат сред тях.

Елънд обаче е твърдо решен да обедини новата си империя и да открие начин да победи силата, която Вин е освободила. И когато тя го пита какво ще правят, той има само един отговор: ще оцелеят. Независимо от всичко.

Минава една година.

ПРОЛОГ

Марш полагаше отчаяни усилия да се самоубие.

Ръката му трепереше, докато се опитваше да събере сили, за да я вдигне, да измъкне стоманения клин от гърба си и да сложи край на ужасния си живот. Беше се отказал да търси свободата. Три години. Три години като инквизитор, три години пленник на собствените си мисли. Тези години го бяха убедили, че няма бягство. Дори сега умът му бе замъглен.

А после *то* пое контрол. Светът около него сякаш се разтресе, сетне изведнъж зрението му се проясни. Защо му трябваше да се съпротивлява? Защо се безпокоеше? Всичко беше такова, каквото трябваше да бъде.

Пристъпи напред. Макар че отдавна вече не можеше да вижда както нормалните хора – в края на краищата в очите му бяха забити стоманени клинове, – усещаше помещението около себе си. Клиновете се подаваха от тила му – достатъчно бе да протегне ръка и щеше да докосне остриите им върхове. Нямаше и следа от кръв.

Стоманените клинове му даваха сила. Всичко наоколо бе очертано в синкави аломантични линии, контури на обкръжаващия го свят. Помещението не бе голямо и освен него вътре имаше още неколцина – Марш виждаше аломантичните линии в кръвта им. Те също имаха стоманени шипове в главите.

Всички – с изключение на завързания за масата мъж. Марш се усмихна, взе един клин от близката масичка и го претегли в ръка. Затворникът не беше със запушена уста, за да може да пици.

– Моля ви – зашепна той. Трепереше. Дори териски стюард можеше да се пречупи пред собствената си ужасяваща кончина. Правеше вяли опити да се освободи. Беше в неудобно положение, завързан за масата върху друг човек. Масата бе специално конструирана за тази цел – имаше вдлъбнатина в средата.

– Какво искате от мен? – попита терисецът. – Нищо повече не мога да ви кажа за Синода!

Марш опипа върха на клина. Чакаше го работа, но той спря, наслаждаваше се на ужаса и болката в гласа на пленника. Спря и се поколеба...

•••

Овладея мислите си. Миризмата в помещението престана да е сладникаво примамлива и вместо това се изпълни със смрадта на кръв и смърт. Радостта му се превърна в ужас. Пленникът беше териски Пазител – човек, отдал целия си живот за доброто на другите. Убийството му щеше да е не само престъпление, но и голяма трагедия. Марш се помъчи да си възвърне самоконтрола, да вдигне ръка и да изтръгне стоманения клин от гърба си – с което щеше да сложи край на съществуването си.

Но *то* беше толкова силно. *То* искаше още. Още сила. По някакъв начин *то* владееше напълно Марш – и имаше нужда той и останалите инквизитори да са негови ръце. *То* беше свободно – Марш все още долавяше радостта му от този факт, – но нещо му пречеше да упражни пълната си власт върху света. Някакво противодействие. Сила, която се простираше над земята като щит.

То все още не бе напълно завършено. Нуждаеше се от нещо повече. От нещо друго... нещо скрито. И Марш щеше да открие това нещо и да го отнесе на своя господар. На господаря, когото Вин бе освободила. На съществото, което доскоро бе затворено в Кладенеца на Възнесението.

То наричаше себе си Гибел.

Марш се усмихна на плача на пленника, после пристъпи напред и вдигна острия клин. Нагласи върха му върху потрепващите гърди на мъжа. Клинът трябваше да пробие тялото на пленника напълно – като мине през сърцето – и да се заби в гърдите на завързания отдолу инквизитор. Хемалургията беше кърваво изкуство.

Тъкмо затова бе и толкова приятно. Марш взе чука и започна да нанася равномерни удари.